

A miklósfai négykaréjos templom

2013 július 18. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 1

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Magyar Nemzet szombati magazinjának egyik legérdekesebb sorozatát közöljük le folytatásokban, melyben a remek Ludwig Emil megmutatja nekünk a rejt?zköd? Magyarország eldugott kincseit, melyek mellett sokszor figyelmetlenül elhaladunk a mindennapi rohanó életünk során. Vigyázzunk ezekre a páratlan kincsekre, hiszen ezek a kincsek alappillérei szeretett Hazánknak.

Miklósfa ma Nagykanizsa város déli településrésze. Néhány évtizede még nemcsak önálló község volt, de nem is Zala megyéhez tartozott: a régi somogyi megyehatár a Nagy- és Kiskanizsát elválasztó Principális-csatorna, illetve a vele párhuzamosan a Mura felé folydogáló Bakónaki-patak mentén húzódott, a falu ett?l keletre, a régi országút melletti dombhátra épült. Neve a XIX. század végi jegyzékben Somogy-Szentmiklósként szerepel, a csurgói járáshoz tartozó helységnek az 1891-es népszámláláskor 1772 magyar lakosa volt. Száz évvel kés?bb, 1990-ben is szinte ugyanannyi lakost számoltak össze az id?közben közigazgatásilag az 50 ezres megyei jogú városhoz csatolt faluban, amelynek nevét 1950-ben változtatták Miklósfára.
A település – Árpád-kori templomának véd?szentje után – Sanctus Nicolaus néven bukkan fel egy 1278. évi iratban. 1513-ban Zenth Myklosként szerepel egy birtokösszeírásban. A török elleni védelemben kulcsszerepet játszó Kanizsa várának el?terében lév? község nem élhette túl az évszázados háborúskodást. A többszöri sikertelen ostrom után 1600-ban elfoglalt er?dítményt kilencven évig tartotta megszállva a sztambuli porta, a Buda után négy évvel, 1690-ben felszabadított várat egy évtized múlva a bécsi udvar romboltatta le. Köveit, tégláit az 1700-as évek els? felében megn?tt jelent?ség? Kanizsa építkezéseihez használták fel.
A barokk kor városi emlékeinek köréhez kapcsolható a központtól három kilométerre lév?, hódoltság után újranépesült Szentmiklós falu plébániatemploma is. Az országút közelében fekv? m?emlék épület szépen gondozott, fákkal, bokrokkal övezett füves térség közepén áll. Centrális szerkezet?: központi teréhez négyfel?l egy-egy félköríves karéj kapcsolódik, alaprajza ezáltal görög keresztet képez. Közép? részét lapos kupolaboltozat fedi, efölé emelkedik a karcsú, barokk hagymasisakos torony. Fekv? ovális alakú ablakai egymás fölött ismétl?dnek, kávájuk faragott k?b?l készült, amint a nyugati oldalon lév? bejáratának kerete is. A kis el?csarnokba nyíló, rokokó stílusú kapuzat ormát a Festetics-család gazdagon faragott k?címere díszíti.
A templom 1765-ben épült, ugyanabban az évben, amikor megnyílt Kanizsán a piarista gimnázium a kegyesrendiek egy évvel korábban felépült temploma mellett. Ekkor már állt az alsóvárosi ferences templom az emeletes kolostorral, más barokk egyházi és középületekkel együtt. A pompás berendezéseket, oltárokat készít? mesterek keze nyomát láthatjuk viszont a miklósfai templomban is, különösen a szentélyként szolgáló keleti apszisban lév? f?oltáron, az újkori véd?szent, Sz?z Mária és a mellékalakok fából készült remek szobrain. A mennyezetfreskók is a kor magas színvonalú munkái.
A Dunántúl román kori építészeté?l több helyen megmaradt centrális-négykaréjos kápolnák sok száz évvel kés?bb született rokonán, a miklósfain lényegileg ugyanannak a szakrális téralkotásnak és -szimbolikának a jegyeit láthatjuk, mint a sorozatunkban korábban bemutatott pápocin és jákin.

Ludwig Emil, mno.hu

Ajánló